

[K. B. Andersen.]

som i dag er en tvingende nødvendighed, og som man i lande, hvor borgerlige partier sidder med regeringsansvar, også klart har måttet bøje sig for.

Jeg håber, vi kan finde hinanden, når situationen gør det nødvendigt og fornuftigt, og jeg håber, at vi kan gøre det uden at skulle camouflere den principielle uenighed mellem de samfundssyn, vi repræsenterer.

Det ærede medlem hr. Morten Lange — det ærede medlem er jo her i salen, derfor siger jeg det — skyndte sig at forklare tingets medlemmer i går, at han ikke ville bære det ærede medlem hr. Aksel Larsen et sekund længere, end forretningsordenen tvang ham til det. Det skal jeg ikke blande mig i; ellers kunne man nok komme med nogle kommentarer; man hæfter sig i hvert fald ved det.

Det ærede medlem havde desværre kun én times taletid. Havde det ærede medlem haft blot f. eks. en times tid mere, ja, så ville formentlig den sidste halvdel af alle problemer på denne klode også have været løst, sådan altså nærmest i teorien. Den lethed, hvormed problemerne rullede frem og lynløsninger fabrikeredes, viste jo først og fremmest med al tydelighed, at det ærede medlem ikke regner med i praksis, sådan alvorligt, at komme til at arbejde med nogen af dem. Er det nu alligevel ikke at undervurdere vælgerne? Jeg tror det, jeg håber det, jeg er temmelig sikker på det. Men nu er baggrunden jo nok den, at det ærede medlems parti i modsætning til f. eks. det parti, jeg repræsenterer, skal leve af de problemer, der ikke løses.

I forbindelse med omtalen af nedrustningsproblemerne advarede det ærede medlem mod at ende i fraser. Det kan jeg kun være helt enig i. Det ville være et stort plus, hvis vi fremover kunne drøfte disse alvorlige emner på en redelig måde uden at falde for fristelsen til billige eller hysteriske appeller uden bund i virkeligheden. Derfor var jeg, som jeg nævnte det i tirsdags, meget glad for den højtærede statsministers og den højtærede udenrigsministers særdeles klare ord om nedrustningsproblemerne, og derfor er jeg også glad for, at SF-bladet nu i en trespaltet overskrift forkynder:

„Overraskende ringe radioaktivitet efter forsøgene med de „rene“ bomber i Sovjetunionen.“

Rene står i citationstegn, må jeg for en ordens skyld anføre.

Når man tænker på tidligere oplæg fra den kant om dette dybt alvorlige emne, kan det kun glæde, hvis der kan føres en mere saglig debat. At omsvinget skulle hænge sammen med, at det nu drejer sig om østlige bomber, sådan som jeg har set det nævnt i et dagblad, har jeg vanskeligt ved at tro; men kun fremtiden kan vise, om den nøgterne tone holder.

Det ærede medlem hr. Poul Møller antydede sådan mellem ordene eller linjerne i sit indlæg muligheden af et samarbejde mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti. Med eller mod sin vilje vil SF-partiet jo indirekte komme til at virke for helt andre politiske kræfter. På arbejdsmands- og specialarbejderkongressen nævnte den højtærede statsminister, hvordan eksempler fra lande som Finland, Frankrig og Italien viste, at politisk splittelse i arbejderbevægelsen kunne sætte den uden for politisk indflydelse for lange tider.

Ja vel, men derfor behøver det samme vel ikke at ske herhjemme; måske ikke. Men det gjorde dog et vist indtryk på mig, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen i et interview med Nan Henningsen for nogle uger siden — og jeg behøver ikke at spørge, om interviewet er blevet kontrolleret, for efter den stærke konservative kritik af den højtærede handelsminister, fordi han ikke havde afkontrolleret Nan Henningsen, falder denne tvivl heldigvis væk — udtalte, at når Aksel Larsen fik 5-6 mandater mere, så kom den venstre-konservative regering. Jeg ser nu, at det ærede medlem hr. Thisted Knudsen har luftet chancerne for et 1945-valg, valget, hvor splittelsen i arbejderbevægelsen nåede et højdepunkt, og derfor valget, der førte til en borgerlig regering.

Over for den højtærede statsminister vil jeg gerne takke — selv om jeg er klar over, at jeg åbenbart på en eller anden måde har medvirket til at gøre dette ord til en betænkelig ting i denne debat — dels for påpegningen af, at de offentlige bevillinger, som udviklingen kræver, er nødvendige, og understregningen af, at det er et samfund